

JURISPRUDÈNCIA EN COMUNICACIONS PRÈVIES I DECLARACIONS RESPONSABLES

. sentència 19 de juny de 2017 jutjat contenciós administratiu núm. 13 de Barcelona

Procediment sancionador per la comissió infracció art.89.1.a) Llei Turisme (exercici activitat habitatges d'ús turístic sense títol habilitant). El recurrent realitza el pagament voluntari en via administrativa , aconseguint una reducció de la sanció. En via judicial fent esment a les STS 76/1990, 26 d'abril o la SAN , secció setena, de 15 d'abril de 201 entèn que aquest pagament voluntari no pot fonamentar la causa d'inadmissibilitat de l'article 69c) Llei 29/98 però sí que s'ha de tenir en compte que " la asunción de responsabilidad que el pago comporta (...) En tal sentido, debe coincidir con el Ayuntamiento de Barcelona en que la posibilidad de interponer recurso contencioso- administrativo debe quedar limitada a aquellas alegaciones o motivos de impugnación que no sean incompatibles con la asunción de responsabilidad que implica el pago voluntario".

. sentència 3 de juliol de 2018 jutjat contenciós administratiu núm. 17 de Barcelona

Recurs contra resolució acordant el cessament de l'activitat d'habitatges d'ús turístic sense llicència.

La part actora al·lega l'existència d'indefensió perquè no se li va oferir la possibilitat d'esmena via el procediment previst a l'article 7 Llei16/15.

La sentència rebutja aquesta possibilitat dient " No entenem que sigui aplicable aquesta llei al cas, ja que es refereix a supòsits diferents als que aquí s'està enjudiciant. La possibilitat de l'esmena a la qual es refereix es dona en l'àmbit de la intervenció administrativa mínima per a l'inici de l'activitat, per la qual cosa és lògic que s'obligui a l'administració a concedir un termini d'esmena de possibles defectes.

Però aquest no és el cas en què ens trobem perquè l'activitat realitzada per l'actora no té cap tipus d'autorització ni pot tenir-la, i ha estat realitzada a esquena de l'administració, sense cap tipus de comunicació o avís, situació típica d'una activitat clandestina, que no pot reclamar ara per si els beneficis que s'atorguen a les activitats que o són legals o poden arribar a ser- ho".

Sentència TSJ Catalunya, 898/2018, de 23 d'octubre

Sol·licitud d'una llicència d'obres per rehabilitació de façana en edifici catalogat amb nivell C amb canvi d'ús. Es denega la llicència per manca d'informe urbanístic previ exigint en el manual operatiu del Pla especial d'establiments de concurrència pública de Ciutat Vella en relació a les condicions de densitat dels establiments. La Sala entèn que el fet que la llicència d'activitats es concedeixi amb posterioritat a la d'obres, no pot implicar la denegació d'aquesta última.

La decisió retrotrau el procediment per tal que l'Ajuntament " proceda a resolver la precedente en orden a la concesión o denegación de la licencia sol·licitada atendiendo exclusivamente a razones urbanísticas y sin perjuicio de que, caso de otorgarla, pueda supeditar su eficacia a la concesión de la correspondiente licencia de actividad".

Sentència 12 de desembre de 2017 jutjat contenciós administratiu núm. 12 de Barcelona

Es recorre acte de concessió de llicència d'abores per aplicació de nau industrial existent i la llicència d'activitat.

Es declara la inadmissibilitat del recurs interposat contra l'atorgament de la llicència d'activitat ja que estem davant d'una activitat sotmesa a comunicació prèvia i no existeix acte administratiu a diferència del sistema d'autorització prèvia, que sí és un acte administratiu.

Sentència de 8 de maig de 2014 jutjat contenciós administratiu núm. 2 de Barcelona

Estableix que les declaracions responsables i les comunicacions prèvies no finalitzen mitjançant un acte definitiu que pugui ser objecte de recurs, ja que l'article 21 Llei 39/2015 excepciona en aquests casos de l'obligació de dictar resolució.

Sentència TSJ Astúries 23 de febrer de 2015 i TSJ d'Andalusia (Sevilla) de 10 d'octubre de 2013

Descarten l'aplicació de la figura del silenci administratiu en relació a les declaracions responsables i comunicacions prèvies.

Sentència TSJ Madrid de 9 de desembre de 2015

Entén que el control a exercir per part de l'Administració després de la declaració responsable o de la comunicació prèvia es pot exercir durant tota la vigència de l'activitat per tal de comprovar si s'adequa a la normativa vigent en el moment d'implantar-la i després si s'aprova una de nova.

Sentència TSJ Catalunya de 15 de juliol de 2019

Resol un recurs d'apel·lació contra interlocutòria desestimant mesura cautelar.

L'acte impugnat ordena el cessament de l'activitat de tenda de records desenvolupada sense llicència o règim de comunicació prèvia.

La Sala considera que el fet que s'hagi tributat per l'activitat durant anys no equival a la seva habilitació ambiental " el sometimiento a tributación de determinada actividad no tiene por qué preuzgar aquella habilitación, ni tiene por qué evitar su clandestinidad a falta de la misma" Tampoc el fet que s'hagués fet una inspecció anterior més de 20 anys enrere i finalment fa esment als perjudicis que la part entén que es poden causar amb la clausura concretant- los en els causats als treballadors dient " la defensa de intereses de trabajadores ajenos a la esfera del apelante no le cabe a éste, como tampoco al-legal perjuicios para aquéllos, de que ninguna noticia, se tiene a fundar el interés particular, propio y exclusivo, en obtener la suspensión del acto. Se aporta además una relación de trabajadores de los que no consta si el empleo de que se trata es único, ni la vigencia, a la fecha de la sol·licitud de medida cautelar, de la correspondiente relación laboral".

Sentència TSJ Catalunya 1 de juliol de 2017

Resolució que es recorre és l'acord de la Comissió de Govern de l'Ajuntament de Barcelona pel qual s'acorda suspendre les comunicacions prèvies d'inici d'activitats i/o ampliació d'habitatges d'ús turístic per raó de l'estudi d'una nova figura de planejament urbanístic.

Respecte a la dita activitat el règim ordinari en la Llei 13/02 en la modificació operada per la Llei 9/11 era la comunicació prèvia, però per Llei 16/15 va passar a règim de declaració responsable.

La Sala conclou que son figures diferents, a diferència de la sentència d'instància que equipara les dues figures i entén que la suspensió s'ha d'estendre a ambdues. No obstant, la Sala revoca la sentència d'instància entenent que estem davant d'una possibilitat de caràcter excepcional, sent una mesura cautelar en garantia del nou règim urbanístic, que mereix una interpretació restrictiva de manera que si l'Administració volia suspendre les declaracions responsables ho havia de fer expressament.

STS de 8 d'octubre de 2018

L'exigència de comunicació prèvia per l'inici d'una activitat de servei de pompes fúnebres compren la realització de les activitats administratives o comercials corresponents a aquest servei i, també, l'obertura d'instal·lacions amb destí a vetlla-tanatori. Per tant, una instal·lació de pompes fúnebres que inclogui serveis de vetlla-tanatori es regeix per la Llei 12/12, de 16 de desembre, no essent necessari per al seu inici i desenvolupament l'obtenció de llicència prèvia, llevat que la superfície útil de la instal·lació superi els límits superficials previstos al seu art.2.

Sentències TSJ Castellà i Lleó (Burgos) 22 de desembre de 2014 i STS 28 de juny de 2016

Admeten la possibilitat d'una taxa per serveis urbanístics davant de la presentació d'una declaració responsable/ comunicació prèvia, si bé és necessari que una ordenança fiscal la reculli seguint la tramitació de l'article 17 TRLHL. També es manifesta sobre el cost de l'activitat municipal dient que no pot ser el mateix que el que es feia amb el règim autoritzatori.

STS de 13 d'octubre de 1992 no admet aixecar una taxa per una acta d'inspecció ja que entén que aquesta forma part del servei de policia o control que realitza de manera general l'Ajuntament.